

Karl Marx: Kapital. Po J. Borchardtovi izdaji poslovenil Oskar Drenik. Ljubljana, 1933. Založil konzorcij „Svobode“. 399 str.

Izvirna slovenska gospodarska književnost ni bogata, pa se moramo, kakor v leposlovju, zadovoljiti bolj s prevodi, zlasti če gre za prevode svetovno slavnih del, kakor je Marxov „Kapital“. Besedila tega slovenskega prevoda ne smemo meriti z navadnimi vatli. „Poljudna“ Borchardtova izdaja, ki je po nji prirejen Drenikov prevod, izpušča sicer nekatere najtežje teoretične dele originala ter razne podrobnosti in račune, ohranja pa v ostalem Marxov lastni tekst neizpremenjen. Prevajatelj je skušal na mnogih mestih nekatere stavke prevesti bolj razumljivo, drugače pa je hotel ohraniti bogato Marxovo besedo in njegov briljantni slog. Zaradi te namere pravim, da moramo ta prevod individualno presoјati, t. j. ugotoviti, kako je namera prevajalcu uspela. Ne vidim, da mu je dobro uspela, in mislim, da mu ni mogla uspeli, ker se slovenskemu jeziku težki nemški slog ne podaja. Po mojem mnenju bi smel Marxov slog sloveniti še izdatno bolj; več bi koristil vsem tistim, ki se bodo hoteli s tem štivom ukvarjati. Če se že nemški original bere težko, potem z njegovo slovensko fotografijo ne more biti bolje. Mislim, da se dajo tudi najkompliciranejše ekonomske in finančne misli povedati blesteče in jasno v klasični slovenščini; pisatelji, kakor Windischer, Eller, Gosar, Uratnik, Ušeničnik in drugi, so to lepo dokazali. Da se ohrani v prevodu kolikor mogoče subtilnosti in svojstvenosti originala, zahtevamo pač v liriki in beletriji, znanstvu pa gre za jasno podajanje misli. Seveda prevajalec bi si bil s tem delo potrojil in počrtvoril in je vprašanje, ali bi bilo potem še kaj zdravega razmerja med koristjo in trudom. Zategadelj se bere slovenski prevod trdo; samostalnik se niza za samostalnikom, eden bolj abstrakten ko drugi, v vseh sklonih in dolgih verigah. Slog je ostal popolnoma nemški in tudi na besede naletiš dokajkrat, ki smo jih že davno nadomestili z boljšimi. Tudi obilne tujke je prevajalec ohranil, pa je ta nedostatek omilil s posebnim slovarčkom tujih besed na koncu knjige.

V avtorjevem predgovoru k slovenski izdaji sem naletel na kopo trditev, ki nikakor ne drže. Med njimi n. pr. ne drži, da je študij Marxovega „Kapitala“ nujno potreben za vsakogar, ki hoče pravilno in do dna razumeti vse sodobno življenje. Prevajalec gotovo ve, oziroma bi moral vedeti, da prevesna večina Marxovih znanstvenih dognanj ni mogla prestati preizkušnje niti pred objektivno znanostjo niti pred znanostjo socialističnih pisateljev samih. Marx je pisal svoje veliko delo sicer z bogatim znanstvenim aparatom in z izredno bistroumnostjo, pa tudi z mržnjo in sovraštvom; objektivno ugotavljanje se v njem neločljivo prepleta s politično težnjo. Tudi se je od tistih časov, ko je Marx pisal, kapitalizem sam v mnogočem korenito izpremenil in nam vsiljuje novo, drugačno znanstveno presojo. Prevajalec trdi tudi, da se mora čitatelj zavedati, da si bo s prebiranjem tega prevoda „pridobil ogromno, temeljno in globoko znanje, neprimerno resničnejši vpogled v nad vse komplicirano gospodarsko in socialno življenje, nego ga more dobiti tako zvani inteligent na meščanski univerzi.“ O tem bi si dovolil resno podvomiti. *Albin Ogris.*

Ivan Hribar: „Moji spomini“, III. in IV. del (od 1929. dalje, odgovor Franu Erjavcu in Franu Šukljetu [1932/1933]). — (Konec.)

V nadaljevanju svojega spisa se peča Ivan Hribar zlasti tudi s takratnim voditeljem „Slovenske ljudske stranke“ dr. Ivanom Šusteršičem, kateremu je